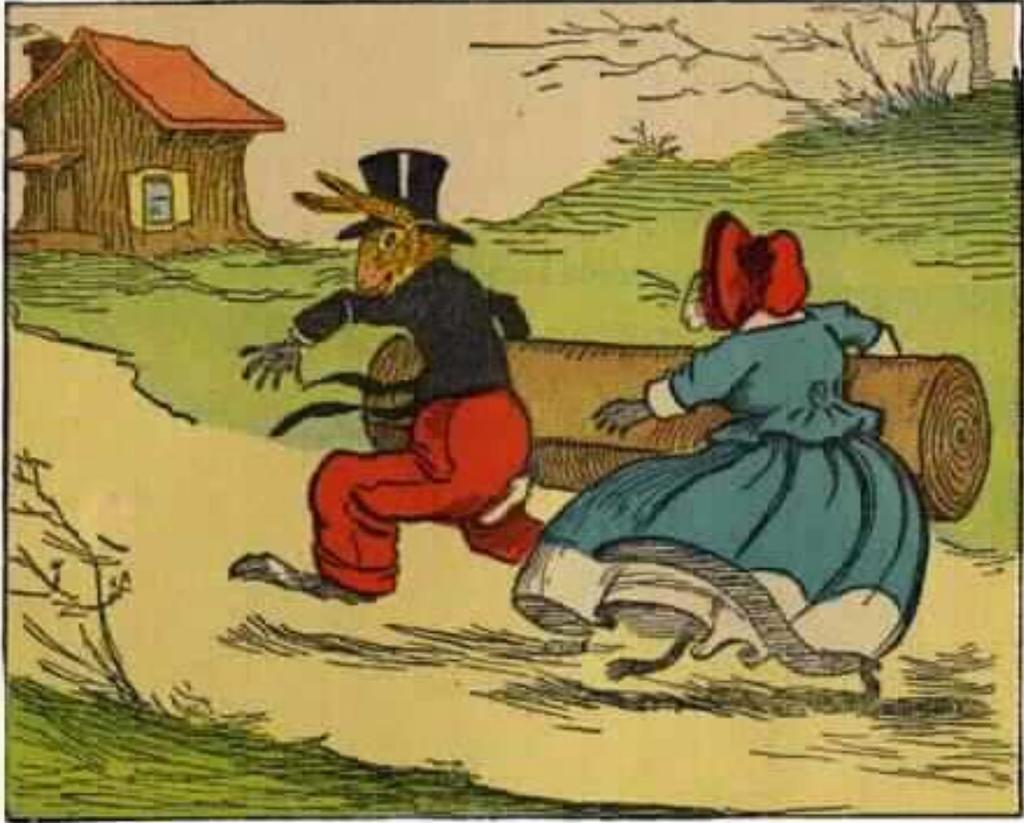

דוד וויגלי והשטיח המעופף

כתב הוברד גאריס
צייר לאנג קמפבל
1916

יום אחד ג'ני קנתה שטיח חדש ודוד וויגלי עזר לה להביא אותו אל ביתה, בכרת העץ החלול. "אילו לא עזרת לי, לא הייתי יכולה לסחוב אותו לבדי" אמרה מנהלת הבית "וי! כמה חזק נושבת היום הרוח!"

דוד וויגלי יכול היה להרגיש את הרוח על אפו הוורוד.

"הרוח מתגברת!" קרא "תחזיקי את השטיח חזק, ג'ני!, הרוח מעיפה את הכובע שלי!"

דוד וויגלי עזב את קצה השטיח שהחזיק וניסה לתפוס את הכובע. אך הרוח הייתה חזקה כל כך שמילאה את הכובע כמו בלון והרימה אותו יחד עם הכובע.

"דוד וויגלי! עזור לי!" קראה ג'ני, כי הרגישה שהרוח החזקה מרימה את השטיח יחד איתה.

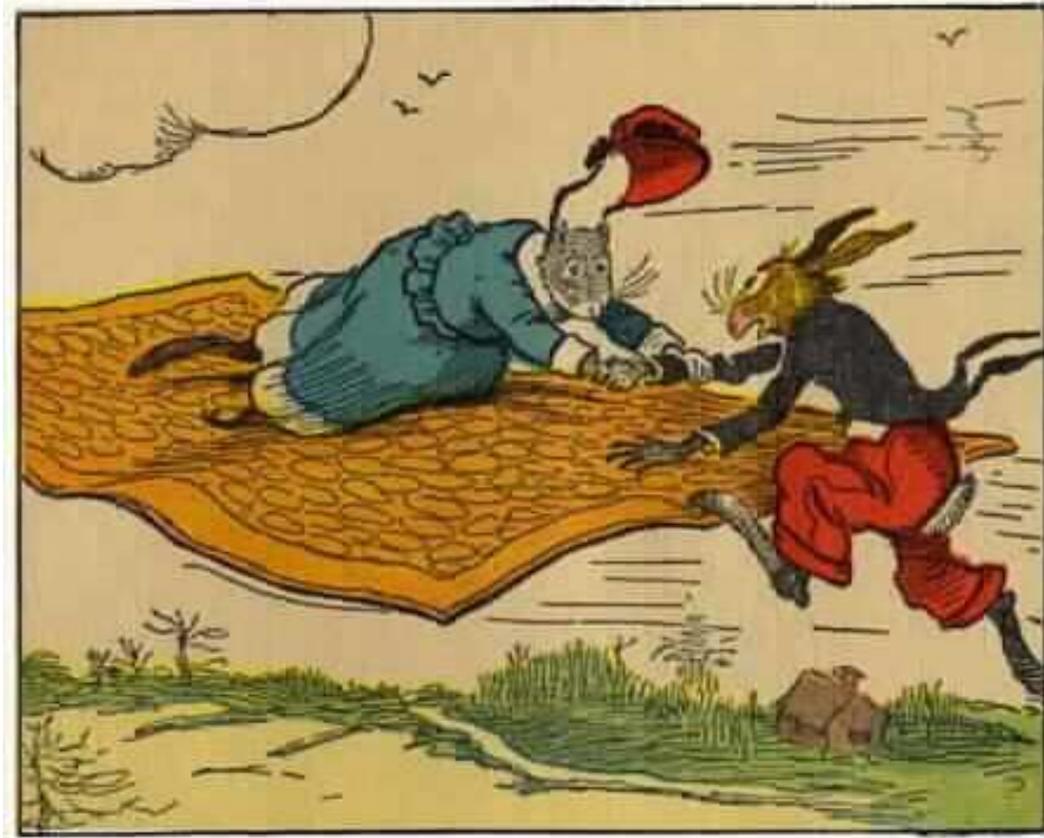
אך לארנב היו בעיות משלו. הוא ניסה להציל את הכובע. אבל הבין שבלי עזרתו מנהלת הבית שלו תאבד, עזב את הכובע שעף גבוה באוויר.

"בוא איתי, דוד וויגלי!" קראה ג'ני "אני לא רוצה להישאר לבד!" הארנב קפץ ותפס קצה השטיח. "עזרי לי לעלות" אמר. ג'ני התכופפה מעל קצה השטיח שהתרומם באוויר, והחזיקה את וויגלי.

"עלה!" קראה "אנו יוצאים לטיסה של ממש!"
"זה נכון!" אמר הארנב כשאפו מרצד
במהירות "רק תחזיקי את הברדס שלך, ג'ני!
שלא יעוף גם הוא."
הגברת אמרה שקשרה אותו בחוט..

בסוף היא הצליחה לעזור לוויגלי לעלות על השטיח, וכרגע היו פחות או יותר בטוחים. "אבל איך נרד!" שאלה בדאגה "מה יקרה לנו עכשיו?"
דוד וויגלי לא ענה. הוא הביט על משהו באוויר.
"מה זה?" שאלה ג'ני.

"זה נראה כמו גברת "פטלת-זנב, החזירה. זו באמת רוח חזקה, אם הצליחה להעיף אותה!" הרוח נשבה חזק יותר ויותר ופתאום הגברת פטלת-זנב נמצאה בדיוק מעל השטיח שעליו ישבו וויגלי וג'ני. "הררום! הררום! זה נורא" קראה החזירה.

ג'ני לחשה "היא עלולה לפול עלינו!" אבל דוד
וויגלי ריצד שוב באפו. "זה יכול להיות עוגן
נהדר שיוריד אותנו לארץ" אמר.
"אולי תנסי ליפול בינינו, גברת פטלת-זנב"
קרא "זה יעזור לנו לנחות לאדמה."

החזירה ניסתה, אך במקום זאת נפלה על
שיח קוצני.
"וי!" קראה ג'ני "לא ננחת לעולם".
"כן, כן" קרא וויגלי "השיח הקפיץ אותה
חזרה. היא תיפול עלינו והודות למשקלה נוכל
לרדת.

לכאן! לכאן! גברת פטלת-זנב, בבקשה!"
קראה ג'ני, כשגברת החזירה עלתה שוב
מעליהם. "תנסי ליפול עלינו ועזרי לנו לרדת!"
גברת פטלת-זנב קראה "הררום! הררום!
אעשה כמיטב יכולתי". היא נפלה למטה,
ונחתה על השטיח, ישר בין הדוד וויגלי וג'ני.
ואז השטיח התחיל לרדת!
"כמה טוב שהצלחת לנחות כאן איתנו, גברת
פטלת-זנב" אמרה ג'ני כשהחזירה נשכבה
בבטחה על השטיח.

"מזלי שלא ירדתי על מגדל הפעמונים של
הכנסייה!" אמרה הגברת "אוורך! עוד לא
הייתה לנו רוח כזו."
גם דוד וויגלי אמר ששמח כאשר הגברת
החזירה עזרה להם. ואז השטיח נחת על
האדמה במכה חזקה.